De avonturen van Borrie

Oer-Hollandsche reisverhalen met een knipoog

De avonturen van Borrie
Oer-Hollandsche reisverhalen met een knipoog

© Stephan Borggreve 2018
ISBN 9789402173673

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Don't fuck with this, kid!

I

Welkom in mijn wereld

Amsterdam – São Paulo

woensdag 28 september

Nee toch, geen reisblog...

Niets zo vervelend als reisblogs. Ik durf er best een wedje op te leggen dat er nog nooit een normaal functionerend mens heeft bestaan die met plezier naar waarbenjij.nu gesurft is. Logisch. Zet de doorsnee kaaskop een paar kilometer over de grens neer en de kans is groot dat zo iemand zijn zielloze belevingswereld in meelijwekkend proza tot uiting gaat lopen brengen.

Wees eerlijk: heeft u er weleens lol in gehad om te lezen hoe een kennis die u toch al niet erg mocht in een of andere benauwde bananenrepubliek een tandenborstel uit zijn fikken liet glippen terwijl hij nét voorover boog om met een washandje uitheemse tarrels rond z'n verbrande aars weg te vegen? Echt waar? Ai. Laat u nakijken voor u doorleest (en schrik niet als de officiële diagnose luidt dat u ziek in uw hoofd bent).

We mogen het er dus over eens zijn: niets zo vervelend als reisblogs.

Uw deplorabele tronie

Uiteraard is dat niet de schuld van het medium. Op zichzelf is met een reisblog weinig mis. Nee, het ligt aan de avonturiers die zo'n digitaal dagboek denken te moeten bijhouden. Figuren waar je op een verjaardag nuchter noch dronken naast hoopt te belanden. Sterker nog, die lui zoeken hun heil meestal elders omdat in eigen land niemand op hun gezemel zit te wachten.

Om duistere redenen denken ze dat een verschil in tijdzone verandering in deze situatie zal brengen – en precies die misvatting resulteert vaak in gezwets van een misselijkmakende middelmatigheid.

Reisblogs zijn als kerstmis: de enige animo komt voort uit plichtsbesef. Zoals familieleden zich gewoonlijk verplicht voelen om uw deplorabele tronie te verdragen zodra ze zich rond een lullige spar met ballen hebben vergaderd, zo voelen ze zich verplicht om uw alledaagse verrichtingen op de voet te volgen zodra u diezelfde tronie ergens in de rimboe begint te vertonen.

Een dankbaar excuus

Maar dat terzijde. Over minder dan veertig uur vertrekt er een Boeing vanaf Schiphol naar Guarulhos, São Paulo – hopelijk met ondergetekende aan boord. Daarmee begint mijn rondreis door Zuid-Amerika die exact vijfenhalve maand en twee dagen moet gaan duren. Goddomme wat een vooruitzicht. Eerlijk gezegd word ik er nu al doodmoe van.

De afgelopen tijd zocht ik echter een onderwerp om over te schrijven en deze trip vormt een dankbaar excuus om lezers zoals u op gezette tijden mijn zielenroerselen en hersenspinsels in de maag te splitsen. Da's dus precies wat u kunt verwachten van deze bundel, die het resultaat is van het blog dat ik aan de andere kant van de Grote Plas bijhield.

Reis maar gewoon met me mee; u heeft toch niets zinnigers te doen.

Nee, echt niet.

II

De eerste kennismaking met São Paulo

São Paulo

zaterdag 1 oktober

Waarde lezer,

Om te beginnen een Wikipediaans regeltje om uw Portugees wat op te vijzelen. “São Paulo é a sexta maior cidade do planeta e sua região metropolitana, com 19.223.897 habitantes, é a quarta maior aglomeração urbana do mundo.” Nou, spreekt voor zich toch? Zo moeilijk zijn die Romaanse talen niet.

Het komt erop neer dat São Paulo een allejezus grote stad is waarvan de favela’s alleen al genoeg ongeregistreerd volk herbergen om een volwassen Nederlandse stad mee te vullen.

Na een twaalf uur durende vlucht, een enorme wachtrij op het vliegveld en een busrit van nog eens anderhalf uur richting het centrum arriveer ik, samen met een mollige Zwitser waar ik naast beland in de bus, in het LimeTime Hostel. Het gebouw is – u raadt het al – geheel limoengroen geschilderd en als zodanig van een afstandje herkenbaar.

Oliver, zoals de Zwitser heet, is hier eerder geweest en brengt mij feilloos op de gewenste plek. Handig! Hij is ook 28 jaar oud, heeft net een reis van elf maanden door Zuid-Amerika achter de rug en vertrekt maandag weer huiswaarts. Vandaag draagt hij het stokje dus over aan mij. Hulde aan de synchroniciteit!

Oktoberfest in sambaland

Uiteraard is mijn bed te klein, maar dat interesseert me geen reet. Had ik maar niet zo dom moeten zijn om hiernaartoe te gaan. Dit wordt een halfjaar lang overal mijn harses stoten, met opgetrokken benen in bussen en taxi’s zitten en met mijn voeten over de rand van het bed tukken. Ik

heb mijn eigen bijnaam ook al bedacht: in Zuid-Amerika gaat Borrie als El Gringo Grande (de grote gringo) door het leven!

Ik ontwaak vroeg en omdat de weersverwachting aardig is – 38 graden, onbewolkt – lijkt baantjes trekken mij de uitgelezen tijdsbesteding. Voor ik vertrek raak ik in gesprek met twee Brazilianen uit Santa Catarina, een stad in het zuiden. Ze nodigen mij uit om volgende week bij hen langs te komen. In het nabijgelegen gehucht Blumenau (nog altijd goed voor ruim 300.000 inwoners) vindt dan, jawel, het Oktoberfest plaats!

Komt goed uit, want a) nu hoef ik nooit meer naar München en b) ik wil snel naar de voormalige Spaanse koloniën afdalen om daar de taal te leren. Santa Catarina ligt op de route en de eerste onverwachte afspraak staat hierbij dus in de agenda. Borrie loopt op schema, zoveel moge duidelijk zijn.

Het Braziliaanse gevogelte

Goed, eerst zwemmen en dan een paar locals contacteren die ik tijdens andere reizen of via via heb leren kennen, en die maar al te bereid zijn om mij door de stad rond te leiden.

Oh, in het vliegtuig zag ik gisteren trouwens een vogelspotter het boek *Birds in Brazil* lezen. Ik denk dat ik vanavond in de stad ook wat van die Braziliaanse vogels van dichtbij ga bekijken. Heerlijk, dat hobbyisme!

Het zal me benieuwen wat deze week voor mij in petto heeft.

III

Op bezoek bij Herman en Irma

São Paulo

donderdag 6 oktober

Lieve lezer,

Wat kan ik zeggen? Het Braziliaanse leven valt me zwaar.

Op straat lopen uitsluitend afzichtelijke gedrochten rond, alcohol is hier taboe en het eten valt nauwelijks binnen te houden. Tot overmaat van ramp getroost de zon zich geen enkele moeite om het ondermaanse van ook maar het geringste beetje licht en warmte te voorzien.

Nee, als het zo gaat hoeft het voor mij niet langer…

Goed, tot zover het gezwets. De eerste dagen voer ik niks uit. Mijn hostel is ronduit saai en is daarmee de uitgelezen plek om in een ontspannen reisritme te komen. Ik lees een boek, loop wat rond en lanterfanter maar een eind raak.

Op dag drie heb ik echter plotseling twee afspraken met locals aan mijn broek hangen: één met Fabio, een knul die ik tijdens een recent bezoek aan Praag heb leren kennen, en de andere met Bira, een type met wie ik door geestverwant Wubbo in contact ben gebracht.

Op bezoek bij Herman en Irma

Fabio is een goedlachs ventje met wie ik in Praag meermaals geproost heb. Hoewel hij bijna geen Engels durft te praten (de lafbek) heeft hij zoveel voldoening uit ons contact geput dat hij me de voorbije maanden niet minder dan viermaal voor een barbecue bij hem thuis uitnodigde. Pas als hij me toevertrouwt dat zijn drie irmãs (zussen) ook op me zitten te wachten ben ik om.

Gelukkig woont Fabio naar eigen zeggen om de hoek (met het ov doe ik er inclusief overstap een slordige vijf kwartier over om zijn hutje te bereiken), in een volkswijk naast één van de drie vliegvelden die Sampa rijk is. Ik krijg een warm onthaal van hem, Irma (3x) en een omvangrijke vriendin van de familie.

Onmiddellijk wordt duidelijk wie hier de bezienswaardigheid is en om de spanning te doorbreken begin ik in een gebrekkig maar overtuigend gebracht mengseltje van talen zoveel mogelijk flauwe grapjes per minuut te tappen. Irma, Irma en Irma, die zo te zien wel vaker van een barbecue hebben geroken, beleven de avond van hun dromen.

Hun opgewekte hermanito (broertje in het Spaans, wat tenslotte de taal is die ik wil leren) vindt het eveneens fantastisch, getuige de blikjes bier die hij me blijft overhandigen. Zelf vind ik het na een uur wel welletjes geweest. Daarbij heb ik zo dadelijk nog een afspraak staan, dus brei ik even soepel als resoluut een eind aan dit onderhoud.

Irma maal drie ontvangt een handkus en valt in katzwijm, Herman brengt me naar de bus toe en ik laat Jardim Aeroporto (Tuin van de Luchthaven) aangeschoten achter me.

Een kunstzinnig avondje met Bira

Bira is een verhaal apart. Voordat ik hem ontmoet heeft hij al tweemaal naar het hostel gebeld voor een afspraak. Op wat Spaans na spreekt hij geen woord over de grens, dus als ik hem aan de telefoon krijg en hij een oeverloos lulverhaal begint op te hangen ben ik het spoor al spoedig bijster.